

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrum prædestinatio Christi sit nostræ prædestinationis exemplar.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

destinatus; nam destinatio Dei est prædestinatio. ¶ ad Corinth. 2. v. 7. Loquimur Sapientiam, quam prædestinavit Deus ante sæcula in gloriam nostram. Sapientiam, id est, Christum, eiusque mysteria.

Probatur Secundò, Ex D. Augustino tract. 105. in Ioan. in illa verba: Clarifica me Pater. Intellegamus, inquit, prædestinationem claritatis humanae, qua in illo est natura, ex mortali immortalis apud Patrem futura: & hoc, iam prædestinando factum fuisse antequam mundus esset, quod in mundo etiam suo tempore fieret. Vide sequentia, vbi probat cõtra quosdam rectè dici ita prædestinatum. Et cap. 15. lib. de Prædestinatione Sanctorum dicit fuisse prædestinatum, vt esset caput nostrum. Et ratio evidens est: nam Christus ab æterno ad hæc omnia est ordinatus, & hæc per absolutam Dei voluntatem sunt ei præparata: ergo cum ad ordinem gratia pertineant, sunt prædestinata.

Obiectio. Dices: Hæc omnia sequebantur ex vnione hypostatica: ergo non autem fuerunt prædestinata.

Solutio. Respondeo, non sequebantur emanatione naturali & physica, sed morali tantum. Vnde non tantum fuerunt prædestinata in radice, sed etiam secundum se: nam propria & peculiaris operatio Dei necessaria erat, vt hæc conferrentur. Vnde etiam oportet intelligere speciale decretum ab æterno.

6 Dico Tertio, Christus præcisè, & formaliter consideratus vt homo, potest dici prædestinatus, vt sit Filius Dei naturalis. Ita D. Thomas hoc loco, ex D. Augustino de Prædest. sanctorum c. 15. & tract. 105. in Ioannem. Idem sentiunt multi Doctores dist. 7. D. Bonaventura, Richardus, Scotus. Ratio est: Quia, vt dictum est 1. parte q. 36. a. 4. in simili; hic homo, præcisè & formaliter consideratus, non includit determinatè hanc vel illam substantiam; sed solum generatim subsistens in hac humanitate, qualiscumque demum sit illa substantia. Vnde tale ducitur argumentum: Christus, quatenus formaliter est hic homo, non includit esse Filium Dei naturalem, quia posset esse Pater vel Spiritus sanctus, vel persona creata, & tamen esset idem homo: ergo est prædestinatus, vt sit Filius Dei naturalis. Patet consequentia; Quia in tempore factum est, vt hic homo esset Filius Dei: ergo ab æterno prædestinatus est, vt sit Filius Dei. Et hæc est summa & primaria prædestinatio Christi, secundum D. Thomam: nam terminus eius est summæ excellentiæ, vnde ceteræ omnes perfectiones eius dependent.

Obiectio. Dices Primò; Si Christus, vt homo, est prædestinatus vt sit Filius Dei: ergo Verbum est prædestinatum, vt sit Filius Dei. Similiter ergo Christus est prædestinatus vt sit Filius Dei.

Non sic Verbum, vel Chri. Respondeo, Negando Consequentiam: Quia sicut potest esse Filium Dei, intrinsecè includitur in conceptu dicit prædestinatus, Verbi, & Christi; non tamen in conceptu huius hominis formaliter considerati. Vnde hic homo, seu, vt sit Filius Dei, Verbum, & Christus, quatenus hic homo, potuit præficut potest destinari, vt sit Filius Dei.

Obiectio. Dices Secundò: ergo hic homo est Filius Dei ex prædestinatione: ergo voluntate liberà, & non naturà.

Respondeo: Hic homo formaliter consideratus, habet ex prædestinatione & voluntate libera, quod sit Filius Dei naturalis; quia per prædestinationem definitum est, vt subsistens in hac humanitate, esset ipse Filius Dei.

Dices Tertio; Hic homo non est factus Filius Dei: ergo non est prædestinatus Filius Dei. Antecedens patet ex dictis supra. Patet consequentia; Quia quod in æternitate est prædestinatum, debet in tempore esse factum.

Respondeo, Negando Consequentiam. Quia esse factum significat actionem realem externam, & ideo supponit suppositum, quod sit tale vel tale; supponit inquam, vt est à parte rei, non vt concipitur. Suppositum autem quod est in Christo, ex parte rei non est factum Filius Dei, sed ab æterno fuit.

Sed cum dico: Hic homo est prædestinatus Filius Dei, prædestinatio significat actum mentis, quæ concipit tamquam distincta, ea quæ in re non distinguuntur. Vnde potest concipere subsistens in hac humanitate indeterminatè, illudque ordinare vt sit tale subsistens, nempe Filius Dei.

Ad probationem; Prædestinatum est, vt hic homo esset Filius Dei; non autem vt fieret Filius Dei: vnde etiam in tempore non debebat fieri Filius Dei: sed contra, Filius Dei debebat fieri hic homo; vt enim hoc fieret, erat prædestinatum: ex quo confectum est, vt hic homo esset Filius Dei, quod etiam erat prædestinatum.

Dices Quarto; Christus, quæ homo, non est Filius Dei naturalis seu consubstantialis: ergo Christus, vt homo, non est prædestinatus, vt sit Filius Dei naturalis.

Respondeo, Negando Consequentiam: Aliud enim est ratione naturæ humanæ esse prædestinatum ad aliquid, & aliud ratione naturæ humanæ esse Filium Dei. Prædestinatio enim conuenit Christo ratione naturæ humanæ; nõ tamen æterna filiatio: nam hæc conuenit ratione diuinitatis. Vnde Christus, vt homo, est prædestinatus vt sit Filius Dei naturalis; non tamen vt homo, est Filius naturalis. Vide D. Thom. ad 1.

8 Circa prædicta; Aduertendum est, non ita propriè dici, quod hic homo sit prædestinatus Filius Dei æternus: quia hic homo propriè fimitur pro supposito, quando est subiectum propositionis. Deinde, quia hæc propositio est omnino indirecta; & ideo solum vera, quia prædestinatum est, vt Filius Dei esset homo. Et minùs propriè dicitur, quod Christus, vel Filius Dei, quatenus est homo, sit prædestinatus, vt sit Filius Dei; Quia Christus includit determinatum suppositum, quod naturaliter est Filius Dei: ergo non potest ad hoc propriè prædestinari, etiam si consideretur vt subsistens in natura humana. Vide Durandum dist. 7. quæst. 3.

ARTICVLVS III.

Vtrum Prædestinatio Christi sit nostra Prædestinationis exemplar?

9 Respondetur, Christi prædestinationem esse exemplar nostræ prædestinationis. Est communis sententia DD. in 3. Alberti, Durandi, Paludani dist. 10. Bonaventuræ dist. 11. Hallensis 3. p. q. 3. memb. 5. & est sententia D. Augustini de Prædestinatione sanctorum c. 15. De Bono Perseuerantiæ c. vltimo.

Probatur, Ad Romanos 8. v. 29. Quos præstitit & prædestinavit conformes fieri imaginis Filij sui quem

In quo cõ-
stitat con-
formitas
prædestina-
torum cõ
imagine
Filij Dei.

quem locum, etsi quidam intelligant de conformitate cum Filio Dei, quatenus filij adoptiui debent conformari filio naturali, vt D. Thomas, Sasbout, & quidam alij in illum locum: Tamen rectius exponitur de conformitate cum Filio hominis in gloria. Ita Origenes, qui per *Imaginem Filij* intelligit Animam Christi: Chrysostomus, Theodoretus & passim Græci. Anselmus & Glossa ordinaria. Quod patet etiam ex verbis sequentibus, vt sit ipse primogenitus in multis fratribus: est autem primogenitus in multis fratribus, vt homo: nam vt Deus, est primogenitus ante omnem creaturam.

10
Triplaciter
est exem-
plar nostra
prædesti-
nationis.

Aduerte, Christi prædestinationem tribus modis esse exemplar nostræ prædestinationis. Primò, Ratione termini principalis: quia Christus vt homo, prædestinatus est vt sit Filius Dei naturalis; vt dictum est Articulo superiore: Nos autem prædestinamur vt simus Filij Dei adoptiui; vt patet ad Ephes. 1. vers. 5. *Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum per IESVM Christum, in ipsum.* Filius autem naturalis est exemplar filiorum adoptionis. Secundò, Ratione modi: Quia sicut humanitas Christi prædestinata est ad hanc dignitatem omnimodò gratis, nullis suis meritis præcedentibus: ita & nos omnino gratis prædestinamur ad dignitatem filiorum. Et hos duos modos habet D. Thomas. Tertius addi potest ratione termini secundarij, quòd Christus est prædestinatus ad gloriam, quæ est exemplar gloriæ omnium hominum sanctorum. Et hoc videtur Apostolus significare voluisse ad Rom. 8. nam videtur loqui de conformitate gloriæ, vt dictum est. Est autem gloria Christi exemplar gloriæ nostræ, non solum quia per gloriam & vitam beatam Christo conformamur tanquam perfectiori: nam sic etiam gloria B. Virginis est exemplar gloriæ nostræ: Sed quia Deus in prædestinatione hominum, respicit ad gloriam Christi tanquam ad perfectissimum opus gratiæ suæ: intendens illos efficere Christo similes, & eius coheredes. sicuti pictor qui in depingendis imaginibus intendit eas assimilare perfectissimo exemplari, quod sibi proposuit. Simili modo Resurrectio & gloria corporis Christi, est exemplar nostræ resurrectionis: ad Philipp. 3. vers. 21. *Qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ.* Et ratio est: Primò, Quia in quocumque genere id quod est primum, conuenienter est exemplar reliquorum: Christi autem prædestinatio est prima, saltem inter prædestinationes hominum, & omnium excellentissima: ergo, Secundò, Quia hic ordo rerum est conuenientior, & magis declarat Dei sapientiam; & hic honor quodammodò debetur Christo Domino: vt sicut exemplar vitæ ipsius est exemplar vitæ nostræ: ita gloria ipsius, sit exemplar gloriæ nostræ.

Quomodo
gloria
Christi sit
exemplar
gloriæ
nostræ.

Dices, Gloria Christi est quid creatur extra Deum: ergo non potest dici exemplar prædestinationis nostræ: quia Deus non vitur exemplari externo, sicut pictor, sed ideâ. Respondeo, Ipsa gloria Christi etiam representatur in idea diuina; sicuti imago externa, quam intuetur pictor, representatur in exemplari intrinseco, quod est in mente pictoris: & sic vtrumque est suo modo exemplar.

11
An res
creata pos-
sit esse ex-
emplar
directum
Dei.

Dices, Gloria Christi est quid creatur extra Deum: ergo non potest dici exemplar prædestinationis nostræ: quia Deus non vitur exemplari externo, sicut pictor, sed ideâ. Respondeo, Ipsa gloria Christi etiam representatur in idea diuina; sicuti imago externa, quam intuetur pictor, representatur in exemplari intrinseco, quod est in mente pictoris: & sic vtrumque est suo modo exemplar.

Adde: Si comparentur effectus Dei inter se, vnus dicitur esse exemplar alterius: quia voluit Deus vnum esse ad imitationem alterius; non quòd ipse indigeat tali exemplari, sed vt res inter se essent optimè ordinatæ; & aliæ ad alias haberent quandam excellentiam, sicut exemplar ad exemplatum.

ARTICVLVS IV.

Vtrum prædestinatio Christi sit
caussa nostra prædestina-
tionis?

Respondetur Affirmatiuè. Notandum Primò, Ex dictis in 1. parte: Cum quaeritur de causa prædestinationis, nõ quaeritur, An actus ille mentis diuinæ secundum suam substantiam habeat aliquam causam: manifestum enim est non habere, quia est ipsa diuina essentia. Sed quaeritur, An sit aliqua ratio terminationis illius actus; id est, cur ad hunc vel ad illum actum terminetur; vt ibi dictum est.

12

Notandum Secundò, Christi prædestinationem tribus modis esse causam nostræ prædestinationis. Primò, Meritoriam: Christus enim prædestinatus meruit nobis prædestinationem, & facultatem peculiarem Dei æternam quo saluamur. Secundò, Exemplarem. Et hi duo modi iam sunt expositi. Prior quidem quæst. 19. art. 4. dub. 15. num. 53. Posterior verò articulo superiore. Tertio, Finalem, de quo iam breuiter dicendum.

Christus
est causa
Meritoria
exemplaris
& finalis
nostra
prædesti-
nationis.

Itaque quòd Christus sit causa finalis nostræ prædestinationis: Probatum Primò. Ad Ephes. 1. vers. 5. *Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum, per IESVM Christum in ipsum:* id est, per meritum ipsius, ad gloriam eius; Græcè, *eis iaurèv, in seipsum.* Ad Coloss. 1. vers. 18. *Vt sit ipse in omnibus primatum tenens.* Probatum Secundò, & redditur ratio: Quia quicquid gratiæ Deus operatur in hominibus, ordinatur etiam in gloriam Christi: ergo hæc gratia est prædestinata nobis in gloriam Christi. Antecedens patet ex Tridentino sess. 6. cap. 7. vbi dicitur: *Gloria Christi & Dei esse causa finalis nostræ iustificationis.* Consequentia Probatum, Id quod in tempore datur, ab æterno fuit preparatum: preparatio autem gratiæ æterna, est prædestinatio. Item, Quia Deus propter dignitatem personæ Christi & meritum eius, ordinauit vt hominum redemptio, sanctitas, & gloria cederent in gloriam & honorem Christi. Patet Psalm. 2. vers. 8. *Postula à me, & dabo tibi Gentes hereditatem tuam:* & ad Philip. 2. vers. 9. *Propter quod & Deus exaltauit illum &c. vt in nomine IESV omne genu flectatur &c.* Hinc Christus hominum conuersionem, suam vocat clarificationem. Ioannis 12. vers. 23. *Venit hora vt clarificetur Filius hominis,* quia videlicet tunc gentiles credere incipiebant: & Ioan. 17. vers. 1. *Clarifica Filium tuum, vt Filius tuus clarificet te;* scilicet, te patefaciendo hominibus. Vide D. Augustinum Tra&. 16. 52. 104. in Ioannem. Cyrillum l. 11. cap. 15. D. Thomam his locis.

Probatum
hic specia-
tim quòd
sit causa
finalis.

Nn

QVÆ.